



**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
3^η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ**

Τον άρθρων 26 και 32 Π.Δ. 114/2010 & της υπ' αριθμ. 3401/3-359096 από 11-6-2012 (ΦΕΚ 285/13-6-2012 ε. ΥΟΔΔ) απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

ΑΠΟΦΑΣΗ 95/127059

Στο Βόρειο Αττική, στην έδρα των Επιτροπών Προσφύγων (Αλεσσάνδρων και Καλλιπόλλιας 1), την 25^η Απριλίου 2012, ημέρα Τρίτη, συνήλθε η 3^η Ειδική Επιτροπή Προσφύγων αποτελούμενη από τις:

1. Αικατερίνη Πλάκι, υπάλληλο του Υπουργείου Εσωτερικών, Πρόεδρο αυτής.
2. Ελισάβη Ρουμάνη, εκπρόσωπο της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες, τακτικό μέλος αυτής.
3. Γεωργία Αραπίδου, νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό καταλόγο που κατήρτισε η Ε.Ε.Δ.Α., τακτικό μέλος αυτής.

και με Γραμματέα αυτής τη Λάλα Ευαγγελία, Ανθυποσυντόμο της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Α.Ε.Α.

Η Επιτροπή συνεδρίασε για να αποφασίσει επί της προσφυγής του -κατά δήλωσή του- πολίτη Μαουριτανίας (επ. [REDACTED] (ον) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED], γεν. 13/09/1985 στην Μαουριτανία κατά της από 19-5-2008 ισ' αριθ. 95/127059 απόφασης του Προστατέμενου Κλάδου Ασφαλείας και Τάξης, η οποία απέρριψε το από 24-4-2008 αίτημα του προσφεύγοντος για χορήγηση πολιτικού ασύλου.

Η Επιτροπή αφού έλαβε υπόψη

1. τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201, τ. Α'), όπως συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α')
2. τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων κανονισμών για την αναγνώριση και τα καθέστες των υπαρκτών τρίτων χωρών ή των απάτρεδων ως πρόσφυγες ή ως δικαιούχους πολιτικού χυρήζων διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α')
3. τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθέστωση Εννιαίας διαδικασίας αναγνώρισης ως δικαιούχους πολιτικού ασύλου του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε σύμφωνα με την Ε.Ε.Δ.Α. απόφαση

Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (1326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195, τ. Α')

4. τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α')

5. την υπ' αριθμ. 5401/3-505533 από 7-11-2011 (ΦΕΚ 385/8-11-2011 τ. ΥΟΔΔ) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

6. την υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11-6-2012 (ΦΕΚ 285/13-6-2012 τ. ΥΟΔΔ) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

7. την υπ' αριθμ. 4000/1/70-α' (ΦΕΚ Β 1725/2-8-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη που προβλέπει τον Κανονισμό της λειτουργίας των Ειλετροπών Προσφύγων του Π.Δ. 114/2010

8. την από 24-4-2008 αίτηση ασύλου του προσφεύγοντα

9. την από 19-05-2008 υπ' αριθ. 95/127059 απόφαση του Προϊσταμένου Κλάδου Ασφαλείας και Τάξης

10. την από 6-6-2008 προσφυγή του προσφεύγοντος

11. την από 25-4-2012 έκθεση προφορικής εξέτασης του προσφεύγοντος

12. τα προσκομισθέντα από τον προσφεύγοντα έγγραφα

13. όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του προσφεύγοντος

σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Διαδικασία σε α' βαθμό και προσφυγή: Ο προσφεύγων υπέβαλε αίτημα ασύλου την 24-4-2008 ζητώντας να αναγνωριστεί στο πρόσωπό του η ιδιότητα του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 περί του καθεστώτος των Προσφύγων, όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο της Ν. Υόρκης του 1967, και τις διατάξεις του Π.Δ. 61/1999. Στην αίτηση ασύλου του κατέγραψε ότι ζητά άσυλο επειδή στη χώρα του υπάρχει ρατσισμός, δεν υπάρχουν δουλειές, οι Άραβες δε σιμαπιθούν τους γιγενείς Αφρικανούς και τους προκαλούν κιαό. Ενόψει της αρμόδιας πρωτοβάθμιας αρχής εξέτασης (σχ. η από 24-4-2008 έκθεση προφορικής εξέτασης αιτούντος άσυλο) ισχυρίστηκε ότι είναι υπήκοος Μιουριτανίας, από το Κοσσο, Wolof στην εθνική καταγωγή, μοιρασμένος στο θρήσκευμα κι ότι εγκατέλειψε τη χώρα του λόγω οικονομικής ανέχειας, κι επειδή την εξουσία στη χώρα του έχουν οι Άραβες, οι Αφρικανοί δεν μπορούν να βρουν εύκολα δουλειά, τους εκμεταλλεύονται, για οικονομικούς λόγους.

Με την από 19-5-2008 υπ' αριθ. 95/127059 απόφαση του Προϊσταμένου Κλάδου Ασφαλείας και Τάξης απορρίφθηκε το αίτημα για χορήγηση διεθνούς προστασίας και αναγνώρισης της ιδιότητας του πρόσφυγα με την αιτιολογία ότι στο πρόσωπο του δεν συντρέχουν τα υποκειμενικά και αντικειμενικά στοιχεία του δικαιολογημένου φόβου δίωξης, που είναι απαραίτητα, για να αναγνωριστεί η ιδιότητα αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α της Σύμβασης της Γενεύης 1951. Ειδικότερα, όπως έγινε δεκτό με την απόφαση, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν

πρωκείται ότι υπέστη ατομική δίωξη από τις αρχές της χώρας των για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. Επιπλέον, σύμφωνα με την απόφαση, διαφαίνεται ότι εγκατέλειψε τη χώρα του προς αναζήτηση εργασίας και βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής του. Τέλος, δεν επέδειξε και δεν παρέδωσε εθνικό ταξιδιωτικό έγγραφο ή δελτίο ταυτότητας, από τα οποία αποδεικνύονται-επιβεβαιώνονται τα στοιχεία ταυτότητάς του.

Η ανωτέρω απόφαση επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 31-5-2008 και κατά αυτής ο τελευταίος άσκησε στις 6-6-2008 εμπρόθεσμη προσφυγή, με την οποία αιτήθηκε την επανεξέταση της αίτησής του για χορήγηση πολιτικού ασύλου και την αναγνώριση στο πρόσωπό του της ιδιότητας του πρόσφυγα ή άλλως να του χορηγηθεί κυβεστώς επικυρωτικής προστασίας, για τους λόγους που αναφέρονται στο κείμενο της προσφυγής.

Ισχυρισμοί του προσφεύγοντος κατά την προφορική εξέταση ενώπιον της Επιτροπής

Ο προσφεύγων προσήλθε αυτοπροσώπως και χωρίς την παρουσία συνιγόρου ενώπιον της Επιτροπής. Αρχικά ζήτησε τη διόρθωση των στοιχείων που αναγράφονται στο ειδικό δελτίο αιτήσαντος άσυλο αλλοδαπού, και συγκεκριμένα ζήτησε τη διόρθωση του επωνύμου του, από [] σε [] και του ονόματος πατέρα από [] σε [].

Ισχυρίστηκε ότι είναι υπήκοος Μουριτανίας (Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μουριτανίας), wolof στην εθνική καταγωγή (η μητέρα του είναι peul, ο πατέρας του wolof), μουσουλμάνος στο θρήσκευμα και άγαμος. Γεννήθηκε στη Rosso της Μουριτανίας, και πριν φύγει από τη χώρα διέμενε στο Dar-e-Salam στη μουριτανική Badjiya, όπου εργαζόταν ως αγρότης και κτηνοτρόφος. Η μητρική του γλώσσα είναι η wolof και είναι απόφοιτος δημοτικού ισλαμικής εκπαίδευσης. Δεν κατέχει ταξιδιωτικό έγγραφο.

Σχετικά με την κατάσταση της υγείας του ανέφερε τα εξής: πάσχει από χρόνια νεφρική ανεπάρκεια. Πονάει το σώμα του, το στομάχι, υποφέρει κάθε μέρα. Το ανακάλυψε στην Ελλάδα, περίπου στο τέλος του 2008. Πάσχει κάθε μέρα φάρμακα και ακολουθεί συγκεκριμένο πρόγραμμα διατροφής. Υποφέρει και από αρτηριακή πίεση. Κάθε 2-3 μέρες πηγαίνει στο νοσοκομείο για ιατρικό έλεγχο, γιατί έχει ενοχλήσεις στην κοιλιά και ανά 2 μήνες παρακολουθείται στο νεφρολογικό τμήμα του Γ.Ν.Α. "Γ. Γεννηματάς".

Σχετικά με την οικογένειά του και τη ζωή του στη χώρα καταγωγής ανέφερε τα εξής: Δεν γνωρίζει τους γονείς του. Έχει μάθει ότι ο πατέρας του ζει στο σύνορο Μουριτανίας-Μαλί. Η μητέρα του δεν ξέρει που βρίσκεται από το 1989-1990 οπότε και χωρίστηκαν λόγω κάποιου γεγονότος που την ανάγκασε να διαφύγει για να σώσει την ζωή της μαζί με τις τρεις αδελφές του, όπως έμαθε αργότερα από τη θεία του. Ο ίδιος, σε ηλικία 4-5 ετών παραδόθηκε από τη μητέρα του, στο θείο του με σκοπό να τον σώσει επειδή έγινε τότε το γεγονός, και εκείνος τον πήρε στην οικογένειά του στο Nouakchott.

Για το επικυλούμενο συμβάν ο προσφεύγων είπε τα εξής: «το γεγονός αυτό δεν μπορεί ακριβώς να το εξηγήσει, αλλά ήταν ένα μυστηριώδες συμβάν μεταξύ Σενεγάλης και Μουριτανίας, όπως τα MAURE έαψαν το ένομό που».

μαύρων. Όταν ήρθε αυτό, ο θεός μου ήταν στο στρατό, στεφανώθηκες λυγρός στο μαχητικό στρατό. Με πήρε και έδωσε στην προσπάθεια της γενιάς του και αυτός έφυγε και πήγε στο στρατόπεδο σε άλλη πόλη και εκεί που έφυγε το λιαυό οι MAURE. Ο θεός μου ήταν ιδιόμορφος της μητέρας μου και είχε 3 παιδιά. Όταν συνέβησαν τα γεγονότα πατέρας μου ήταν στα σύνορα Μαυριτανίας-Μάλι και διόλου τις εκπαίδευσε και η μητέρα μου ζήτησε από τον θεό μου να με πάρει και να αναλάβει την εκπαίδευσή μου και η μητέρα μου με τις ιδιόμορφες μου έφορες προς αγνότητα κατατάχθηκε. Συνήλθε στην χώρα μας ένα παιδί να δίνεται ως δώρο σε συγγενικά πρόσωπα για να το μεγαλώσουν και να το εκπαιδεύουν. Αλλά για μένα ήρθε θεός απρόοπτος, με έδωσε για να με σώσει.»

Έπειτα ήρθαν οι ακόλουθες ερωταπαντήσεις: **Επιτροπή:** και προσφερόντος αντιστοίχα: **Ερώτηση:** Ποιος ο θεός σας ενώ ήταν PULAR, ήταν στο στρατό και τελειώστε με το μέρος του Κράτους και ταπύσσονα ενάντια στο Κράτος; **Απάντηση:** Στην Μαυριτανία ακόμα και σήμερα υπάρχει δουλεία. Ήταν η MAURE στην εξουσία, βασικά υπάρχει δικτατορία, όταν είναι μάγκας είναι ένα τίποτα και όταν είναι στεφανώθηκες σε αποταμίως και σε αποσταθμοποιούν. **Ερώτηση:** Πρώτα ξεκίνησε ο πόλεμος μεταξύ Μαυριτανίας - Σαυράνης ή ο φυλετικός; **Απάντηση:** Πρώτα υπήρχε η μάχη Μαυριτανίας - Σαυράνης η οποία και παραδόθηκε την φυλετική διαφορά και η Βερβέρικα ξεκίνησαν να εξοφελίζον τον μαύρους. Πάντα οι Βερβέρικα ήταν στην εξουσία. Τους λέμε και BAIKANE, ενώ οι δούλοι είναι οι HARITANE. Όταν σκότωσαν τον θεό μου πήγαν οι BAIKANE και έφωσαν τα πάντα για να δουν που υπήρχον μαύροι και αν ήσαν Σαυράνης ή μαύρος σε σκότωναν. Όταν η θεά μου ήρθε ότι σκότωσαν τον θεό μου, φοβηθήκαμε διότι υπήρχαν ένοχοι με απομνημόσυνο που θα σκότωναν. Ένας φίλος του θεού μου μας πήρε για να μας κρύψει στο σπίτι του. Μετά από λίγο καμιά περίπου το 1992 σταμάτησε η μάχη. Η θεά μου με πήγε στη σάλαμαλ σελεία. Εκεί ήταν ο ένας MARABU-εκπαιδευτής ο οποίος με κακοποιούσε όπως και τα άλλα παιδιά, ήταν BAIKANE και του ζητούσαμε κάθε μέρα κάτι που να αντιστοιχεί σε 4 ευρώ και αυτά ήταν παιδιά λυγρά. Δεν ήταν κινεζικό σχολείο, λεγόταν DARA, δεν χρησιμοποιούσαν χαρτί και στυλό, παίζαμε τα πράγματα στο χώμα και μας μάθαιναν για το κεφάλι. Κοιμόμασταν και τρώγαμε στο σχολείο. Ο MARABU μας ζήτησε 5 η ώρα το πρωί, κάναμε μάθημα και στις 10 η ώρα μας έλεγε να φέρουμε τα 1000 OUGIYA. Για να βρού τα χρήματα ζητάμεναι όπως πλάκωες και στον δρόμο με μια κόβω. Φορούσαμε πολύ βρώμικα μπουζα και σκιζόμα και γι' αυτό κατατάχθηκαν ότι ήμασταν παιδιά από το DARA, άλλος φορές μας έδιναν και άλλος μας χαστούκιζαν και μας έδιναν. Μάθαιναμε το θρησκευτικό δόγμα γιατί στην Μαυριτανία είναι όλοι σουνίτες. 10-11 χρονών μπηκά και βρήκα στα 15 ήταν η πείρα της Βερβέρικας και αυτή αν πήνε στη BADIYA σε ιατρική 600-700 γ.μ. Όταν πήγα εκεί ήσαν εκάθους της έκοτε ως τις δουλείες με τη ζωή, περνούμα και παίρναμε νερό από τα πηγάδια, πλύνμα τα μπουζα τους και κάναμε όλες τις αγροτικές δουλείες. Μας βασάνιζε. Ήμασταν κομμοσπέρναι και καταπονημένοι. Έμεινα εκεί περίπου 6-7 χρόνια. Αυτός με υπακούσε, έλεγε ότι του αρέσαμε, παίρναμε για να μας σερβίσει, θα μάθαινε μάχη θανάτου και αν καταφέρναμε να φέρουμε ή αν δεν κάναμε αυτό που μας έλεγε θα μας σκότωναν. Έχω ένα σημάδι στη μύτη που μου το έκανε αυτός. Δεν μπορούσαμε άλλο να υποφέρουμε αυτή την συμπεριφορά και μαζί με άλλον έναν το σκότωμα μου

«Μέχρι τη νύχτα περπατούσαμε και κροβήμασταν την μέρα, μέχρι που φτάσαμε σε έναν δρόμο με αποθήκητες, μεθήκαμε σε ένα και πήγαμε μέχρι το NOUAKCHOTT.»

Σχετικά με τη διαδρομή που ακολούθησε και για τη ζωή του στην Ελλάδα ανέφερε το εξής: «Προ NOUAKCHOTT έμεινα λίγο καιρό, περίπου 2-3 μήνες και μετά, επειδή φοβόμουν για την ασφάλειά μου, βρήκα έναν καταπνέο ο οποίος με βοήθησε, με πήγε μέχρι την Αθήνα το 2007-2008. Εκεί έμεινα 2-3 μήνες περίπου. Ήμουν μαζί με άλλους Αφρικανούς και πρόλαβε σε ένα μέρος. Βρήκαμε ηρώσι να πάμε με καράφι λιθκία στην Ιταλία. Είχα πληρώσαμε 800 δολάρια, τα οποία πλήρωσαν οι άλλοι γιατί εγώ δεν είχα. Όταν φτάσαμε μου είπαν ότι ήταν η Ιταλία, αλλά ήταν ένα νησί της Ελλάδας, δεν θυμάμαι ποια. Το όλο ταξίδι κράτησε περίπου 45 μέρες. Μας κράτησαν σε ένα μέρος για 6 μέρες και μας έδωσαν ένα άσπρι χαρτί και ήρθα στην Αθήνα τον Απρίλιο του 2008. Δεν έχω δουλέψει γιατί όταν έφτασα εγώ ένιωθα ότι ήμουν άρρωστος. Έχω δουλέψει μόνο περιστασιακά στο δρόμο. Δεν γνώριζα τότε ότι μπορούσα να έχω δουριάν περιθάλπει με την ρούκάρτα στα νοσοκομεία. Έχω φίλους Αφρικανούς και Έλληνες και από το νοσοκομείο και από το σχολείο. Έτρεχα σε ασφάλτι και με τα λεφτά που έβγαζα από τις περιστασιακές δουλειές πλήρωναν το νοίκι και έπλενα τα ρούχα μου. Ο γιατρός όμως για την ασθένειά μου, που έχει δώσει κάποιο δίαιτα και δεν μπορώ πια να τρώω σε ασφάλτι και έτσι δεν τρέφωμαι καλά, τρώω ότι βρίσκω, φρούτα, μικροχίτη. Όταν δεν έχω να πληρώσω το νοίκι κοιτάμαι έξω. Δυσκολεύομαι πολύ οικονομικά. Παλιά αγόραζα τα φάρμακα, αλλά πήγα τα παίρνω από το νοσοκομείο δωρεάν.»

Σήμερα δεν επιθυμεί να επιστρέψει στη Μαυριτανία επειδή πρώτον φοβάται μην τον βρει το πρώην αφεντικό του και τον σκοτώσει και δεύτερον λόγω της αρρώστιας, δε θα έχει φάρμακα εκεί, ούτε θα μπορεί στο μέλλον να κάνει υποκοθήραση και μεταδόσχευση νεφρού. Θεωρεί ότι το αφεντικό του θα τον εντοπίσει επειδή έχει λεφτά, είναι βερβέρος και αυτοί εκεί έχουν την εξουσία και διαχειρίζονται τα πάντα.

Η Επιτροπή ζήτησε από τον προσφεύγοντα να εξηγήσει κάποιες αντιφάσεις που προκύπτουν μεταξύ των ισχυρισμών στο κείμενο της προσφυγής και αυτών που καταλέγεται ενόπιόν της, ως εξής: **Ερώτηση:** Στην προσφυγή σας λέει ότι μέχρι τα 15 σας ζούσατε ως σκλάβος στο σπίτι ενός αντιστάτη σας. **Απάντηση:** Είναι λάθος, εννοώ ότι ήμουν σκλάβος μέσα στην χώρα. **Ερώτηση:** Επίσης λέει ότι όταν ήσασταν 4 ετών, σας μετέφερε κάποιος που δεν ξέριτε μαζί με άλλα παιδιά στην πόλη NOUAKCHOTT. Ποια εξήγεί τις διαφωνίες με την προσφυγή. **Απάντηση:** Μάλλον είναι θέμα διαφωνίας. **Ερώτηση:** Επίσης γράφετε ότι είστε αναλφάβητος. Εσείς όμως σήμερα έχετε γράμματα και σε λατινικούς και σε αραβικούς χαρακτήρες. **Απάντηση:** Δεν πήρα σχολείο, εκεί που πήγα έλεγαν μόνο το κωδικό. Από τότε που μένωμα μαζί μου έχει μάθει να γράφει λίγο γαλλικά και έχω πείρα και σε λατινικό αλφάβητο.»

Επειτα οι Επιτροπή έδωσε στον προσφεύγοντα κάποιες ερωτήσεις σχετικά με το χώρα και τον τόπο διαμονής του, ως ακολούθως, μαζί με τις απαντήσεις που δόθηκαν: **Ερώτηση:** Στο NOUAKCHOTT που βρισκόταν το σχολείο που παρήγαγε; **Απάντηση:** Στην 5^η συνοικία. Άλλες συνοικίες είναι οι ΤΑΦΡΑΖ 1, ΣΑΙΧΑ, ΚΑΙΝΤΑΑ, υπό τη θηρά. **Ερώτηση:** Ο σταθμός που βρίσκεται που κάνατε επεξεργασία; **Απάντηση:** Δεν υπάρχει πια σταθμός, πήγα στο σπίτι στο δρόμο. **Ερώτηση:** Μπαίνετε να μας πείτε κάποιες λεπτομέρειες; **Απάντηση:** Λέω ότι είχα στην Αθήνα

«δεν ισχύει», δεν είναι καλή η δήλωση, αλλά γνωρίζω το σπασμογόνο CINEMASAD. Ερώτηση: Υπάρχει γαλλικό που λέγεται ΚΟΣΣΟΒΟ. Σε ποιον διαμέρισμα ανήκει; Απάντηση: Δεν γνωρίζω. Ερώτηση: Που είναι το πρώτο διημέρισμα; Απάντηση: Δεν γνωρίζω. Η θεία μου έμεινε στη 5^η. Εκεί υπάρχει το CINEMASAD, το τζ. NIASSENE, υπάρχει αγορά. Δεν ξέρω αν έχει λίμνη εκεί. Εκκλησία μπορεί να έχει, αλλά δεν την είδα ποτέ. Δεν ξέρω αν παίζεται κάποιο εκεί. Ξέρω μόνο ότι έχει πολλά φρούτα. Δεν υπάρχει καλή δήλωση, υπάρχει πολλή άμμος, υπάρχει ένα σινεμά, εμπουργιό μασιζιά, λιμάνι, σύνορα, υπάρχει αστυνομία, υπάρχει ένα πανεπιστήμιο δεν ξέρω το όνομα. Ερώτηση: Η πρωτεύουσα από τα πάνω με την Σενεγάλη πόσα χιμ απέχει; Απάντηση: Δεν το γνωρίζω, έχω γεννηθεί εκεί, αλλά δεν ξαναπήγα. Ερώτηση: Μέσω ποιας χώρας πήγατε στη Λιβία; Απάντηση: Δεν μπορώ να έρθω γιατί ήμουν σε κυκλώ. Ερώτηση: Το LAS PALMAS σας λέει κάτι. Απάντηση: Όχι. Στο SENKEM που έμεινα είναι πρώτο. Δεν είναι μακριά από την συνοικία SAPHIA και στην TAΦΡΑΖ 1 έμεινα το αμερικάνικο μου και έχω ακούσει ότι είναι καλή η δήλωση.»

Τέλος, ο προσφεύγων προσκόμισε στην Επιτροπή διάφορα έγγραφα σχετικά με την κατάσταση της υγείας του, τα οποία περιήλθαν στο φάκελό του και ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή, ως κατωτέρω αναλύεται.

Αξιολόγηση των προβληθέντων ισχυρισμών και προσκομισθέντων εγγράφων από την Επιτροπή-Κρίση επί της αξιοπιστίας του προσφεύγοντος

Για την εκτίμηση της αξιοπιστίας η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη της τη συνοχή και το περιεχόμενο των ισχυρισμών σε συνάρτηση με στοιχεία προσωπικού προφίλ (π.χ. ηλικία, εκπαιδευτικό υπόβαθρο κ.λπ.). Κατόπιν, οι ισχυρισμοί ελέγχονται ως προς το περιεχόμενό τους και στο βαθμό που είναι αυτό δυνατό, βάσει των διαθέσιμων πληροφοριών για τη χώρα καταγωγής, τις οποίες η Επιτροπή συγκεντρώνει από αξιόπιστες πηγές διεθνών οργανισμών και ειδησεογραφικών πρακτορείων.

Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ήταν πρόθυμος να απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις της Επιτροπής. Οι ισχυρισμοί του ήταν συνεκτικοί και επαρκώς υλισμένοι, ενώ δεν περιέπεσε αυτός σε αντιφάσεις κατά την αφήγηση του προσωπικού του ιστορικού και των λόγων που τον οδήγησαν να εγκαταλείψει τη Μαυριτανία. Ομοίως, οι ισχυρισμοί του αναφορικά με ιστορικά γεγονότα επιβεβαιώνονται από τις διαθέσιμες πηγές για τη χώρα καταγωγής.

Ειδικότερα, το 1989 περίπου 60.000 γηγενείς αφρικανοί της Μαυριτανίας εκδιώχθηκαν από τη χώρα, μετά από εθνική και διαφυλετική βία που ξέσπασε με αφορμή συνοριακές διαφορές μεταξύ της Μαυριτανίας και της Σενεγάλης. Οι περισσότεροι από αυτούς προσωρινά εγκαταστάθηκαν σε καταυλισμούς προσφύγων στη Σενεγάλη, ενώ οικογένειες διωσάστηκαν, παιδιά χωρίστηκαν από τους γονείς τους και πουλήθηκαν ως δούλοι (βλ. Immigration and Refugee Board of Canada, *Mauritania: Situation of returnees who left Mauritania in 1989, especially those who returned from Senegal and those who returned since November 2007* (2007 - January 2009), 26 February 2009, MRT103075.E <http://www.irbpc.org/refworld/docid/4a704012a.html>, Human Rights

Watch, *Human Rights Watch World Report 1990 - Mauritania*, 1 January 1990: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/467bb4931e.html>). Το Μάρτιο του 1990 η περιοχή του Νότου -που κυλύπτεται από πεδιάδες και κυρίως κατοικείται από γηγενείς αφρικανικούς πληθυσμούς - ανεπίσημα περιήλθε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ χιλιάδες Μαυριτανοί σκοτώθηκαν από το στρατό (βλ. Human Rights Watch, *Human Rights Watch World Report 1990 - Mauritania*, 1 January 1991: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/467fca2a0.html>).

Το 1992 η επίσημη κυβέρνηση κάλεσε τους εκδιωχθέντες να επιστρέψουν στην πατρίδα τους και πράγματι ένα σημαντικό ποσοστό σταδιακά επέστρεψε στη χώρα, ιδίως τη δεκαετία του 2000, εν μέρει κατ'εφαρμογή συμφωνιών και προγραμμάτων επιστροφής των εκδιωχθέντων μεταξύ των κυβερνήσεων των γειτονικών χωρών και διεθνών οργανισμών (Immigration and Refugee Board of Canada, *Mauritania: Situation of Afro-Mauritanians who left in 1989 and returned from Senegal since 2007: whether Mauritania is accepting the returnees and is granting them citizenship; the situation of those who return (March 2009 - May 2010)*, 10 May 2010: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e02ee682.html>). Ωστόσο, κατά την πρώτη περίοδο επιστροφής, καταγράφονται περιστατικά σοβαρής διακριτικής μεταχείρισης σε βάρος των γηγενών πληθυσμών και φυλών από τους «αποβιοποιημένους λευκούς» (Βέρβεροι, Beydanes ή λευκοί Moors), επί παραδείγματι αποκλεισμός από κυβερνητικές θέσεις και ανώτατα αξιώματα, καθώς και περιορισμοί των δικαιωμάτων πρόσβασης στην εκπαίδευση και στην εργασία (Immigration and Refugee Board of Canada, *Mauritania: Situation of Blacks, including their treatment by government authorities (2000 - Aug 2003)*, 25 August 2003, MRT41877.FE: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/403dd2070.html>, Immigration and Refugee Board of Canada, *Mauritania: Update of MRT37153.E of 15 May 2001 on the situation of returnees who left the country following the exodus of 1989*, 27 February 2003, MRT40871.FE: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47d65469c.html>).

Τον Αύγουστο του 2008 ο Στρατηγός Mohamed Ould Abdel Aziz πραγματοποιεί πραξικόπημα, ενώ το 2009, και κατόπιν διαμεσολάβησης της διεθνούς κοινότητας, υπεγράφη του Σύμφωνο του Ντακάρ. Λίγο αργότερα νόμιμες και δημοκρατικές εκλογές έλαβαν χώρα, οι οποίες ανέδειξαν ως νικητή τον ίδιο, Mohamed Ould Abdel Aziz, ο οποίος έλαβε υποψηφιότητα πλέον ως πολίτης και όχι φέρων τη στρατιωτική ιδιότητα. Οι βουλευτικές εκλογές του 2011 έχουν αναβληθεί, και η Προεδρία του Abdel Aziz έλαβε παράταση μέχρι το 2014. Από δημογραφική σκοπιά, οι λευκοί Moors σήμερα αποτελούν το 30% του πληθυσμού της χώρας: οι «φαινοί» Moors (μικτής βερβερικής - αφρικανικής προέλευσης) το 40% ενώ οι αφρικανικές φυλές Soninke, Peul και Wolof το 30%. Σχεδόν το σύνολο του πληθυσμού είναι μουσουλμάνοι (<http://www.state.gov/r/pa/ei/bgn/5467.htm>). Η κυβέρνηση εξαπολύει διώξεις και πραγματοποιεί αυθαίρετες συλλήψεις πολιτών με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά (π.χ. πολιτικών αντιφρονούντων, ακτιβιστών και δημοσιογράφων) και καταστέλλει τις δημόσιες συναθροίσεις και τις προσπάθειες έκφρασης και διάδοσης αντικυβερνητικών θέσεων. Ωστόσο, κατά το τελευταίο χρονικό διάστημα δεν καταγράφονται εξάρσεις διαφωλετικής βίας, κρατικής δίωξης ή συστηματικής διακριτικής μεταχείρισης πολιτών, αλλά και μόνο εξαιτίας της εθντικής τους καταγωγής ή άλλων ουσιαστικών στοιχείων της ταυτότητάς τους (βλ.

Amnesty International, *Amnesty International Annual Report 2012 - Mauritania*, 24 May 2012, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4fbc39262.html>. Freedom House, *Countries at the Crossroads 2011 - Mauritania*, 10 November 2011: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ecba6499.html>.

Σχετικά με τους ισχυρισμούς του προσφύγοντος περί κακομεταχείρισής του από τον μαριμπού και κατόπιν «πώλησής» του σε πλούσιο Βέρβερο σε ηλικία 15 ετών (δηλ. περίπου το 2000) για τον οποίο εργαζόταν ως σκλάβος, η Επιτροπή συνέλεξε τις εξής πληροφορίες: η δουλεία και το εμπόριο ανθρώπων είναι μέχρι σήμερα ένα μείζον θέμα που πλήττει τη χώρα και ιδίως τους γηγενείς αφρικανούς πολίτες της. Κατά την κρίσιμη περίοδο (2000), οι πηγές αναφέρουν ότι δεν υφίσταται «κρατικά προστατευμένη» δουλεία, ωστόσο εκθέτεις μαρτυρούν τη συνεχιζόμενη ύπαρξη εξαναγκαστικής παροχής υπηρεσιών και εργασίας σε πλοία αφεντικά με αντάλλαγμα στέγη, ρούχα και φαγητό, ιδίως σε απομονωμένες αγροτικές περιοχές, χαρακτηριστικά που προσδιάζουν στην έννοια της δουλείας (συχνά αποκαλούνται και ως «σύγχρονες μορφές δουλείας»). Άλλωστε το άρθρο 4 της Σύμβασης για την Καταπολέμηση του Δουλεμπορίου και της Δουλείας του 1926 ορίζει τη δουλεία ως «κατάσταση στην οποία περιέρχεται ένα πρόσωπο επί του οποίου ασκούνται μία ή περισσότερες εξουσίες απορρέουσες από το δικαίωμα της ιδιοκτησίας». Παρόμοια σημασία έχει αποδοθεί και στο όρο «υποτελεία» (servitude) ως μια κατάσταση υπό την οποία ο υποτελής υποχρεούται να ζει και να εκτελεί υπηρεσίες στον οικο του κυρίου του, επί πληρωμή ή όχι, ενώ είναι ανίκανος να ανατρέψει την κατάσταση αυτή (Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, Application No.7906/77, D.R.17, p. 59; Επίσης σ.χ. η Έκθεση της Επιτροπής για την υπόθεση Van Droogenbroeck case of 9 July 1980, Series B, Vol. 44, p. 30, παρ. 78 to 80). Η υποτελεία αποτελεί μια ειδική μορφή δουλείας, που αν και συνιστά μια ιδιαίτερα σοβαρή άρνηση της δικαιώματος στην ελευθερία, διαφέρει από τη δουλεία ως προς την έλλειψη του στοιχείου της ιδιοκτησίας.

Στη Μαυριτανία ήδη από το 1981 έχει απαγορευτεί η δουλεία με νόμο, ενώ η πράξη ποινικοποιήθηκε το 2007. Παρό τη ρητή απαγόρευση όμως οι εκάστοτε κυβερνήτες διαφαινονται ανίκανοι ή ακόμη απρόθυμοι να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά το φαινόμενο και να πατάξουν την εκμετάλλευση των δούλων. Άλλωστε, τα υψηλά ποσοστά φτώχειας αλλά και ψυχολογικοί και θρησκευτικοί παράγοντες, βαθιά ριζωμένοι στις παραδόσεις τη χώρας, ενθαρρύνουν τη συνέχιση της απάνθρωπης αυτής πρακτικής (βλ. United States Department of State, *U.S. Department of State Country Report on Human Rights Practices 2000 - Mauritania*, 26 February 2001: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae8aa9114.htm>). Επιπλέον τα δικαστήρια εμφανίζοντα απρόθυμα να συνεχίσουν την ποινική διαδικασία μετά από καταγγελίες των ίδιων των θυμάτων, οι αυτοί δεν τιμωρούνται ενώ σε κάθε περίπτωση πολύ σπάνια τα ίδια τα θύματα απευθύνονται στις αρχές για προστασία ιδίως λόγω φόβου ακόμη και εξαιτίας της κοινωνικής κατακραυγής που ξεσπά με αφορμή το «μη σεβασμό παγιωμένου εθίμου». Ενδεικτικά αναφέρεται ότι εξαιρετικά ελάχιστα είναι μέχρι σήμερα οι καταδίκες για κατοχή δούλου στη χώρα ενώ μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις έχουν επιδικαστεί αποζημιώσεις και αποκατάσταση ζημιών στα θύματα (βλ. <http://edition.cnn.com/interactive/2012/03/world/mauritania.slaverys.last stronghold/>).

Amnesty

International, *Amnesty International Annual Report 2012 - Mauritania*, 24 May 2012.

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4fbc39262.html>), ιδιαίτερη ανησυχία προκαλεί ο ανξημμένος αριθμός παιδιών- δούλων, τα οποία εξαναγκάζονται σε επαιτεία ή οικιακή εργασία, συχνά υπό τις εντολές και την κτηδεμονία θρησκευτικών ηγέτη, του marabout (βλ. UN General Assembly, *Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of slavery, including its causes and consequences, Addendum: Mission to Mauritania*, 24 August 2010, A/HRC/15/20/Add.2, διαθέσιμο σε <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4c96f4b2.html>). Στην ίδια έκθεση του Ειδικού Εμπειρογνώμονα των Η.Ε., καταγράφονται αναφορές σχετικά με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι πρόην δούλοι στην κτήση γης, ενώ πολλοί από αυτούς καταβάλλουν ποσοστό της παραγωγής στα πρόην αφεντικά τους, ή ακόμη «επαναδουλοποιούνται» στα αστικά κέντρα, όπου καταφεύγουν για να σωθούν από τους πρόην «κατόχους» τους. Συχνά επιστρέφουν στα πρόην αφεντικά τους υπό τις ίδιες συνθήκες, λόγω έλλειψης εναλλακτικών λύσεων. Ακόμη, περιθωριοποιούνται, εξοστρακίζονται και στιγματίζονται κοινωνικά, ενώ πέφτουν θύματα σημαντικών διακρίσεων και ρατσιστικών πρακτικών στον τομέα της εργασίας, της εκπαίδευσης, της υγείας και αλλού (βλ. ό.π. και UN News Service, *Independent UN expert urges Mauritania to do more to end slavery practices*, 4 November 2009, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4af92b1017.html>).

Αξιοσημείωτο είναι ότι υπάρχουν δύο κατηγορίες πολιτών οι οποίοι αποτελούν θύματα δουλείας ή άλλων πρακτικών που προσιδιάζουν στην έννοια αυτή (εξαναγκαστική εργασία, υποτέλεια). Οι Haratines (black Moors) αποτελούν κοινωνική *κλίμα* (τάξη) δουλοπαυμένων πληθυσμών και παραμένουν σ' αυτήν την κατάσταση ακόμη και μετά την απελευθέρωσή τους. Η ίδρυση της κάστας ανάγεται στις εποχές της αποικιοκρατίας και η ιδιότητα των μελών της αποκτάται με τη γέννηση, δηλ. τα τέκνα γοναίκα Haratine κληρονομούν την ιδιότητα αυτή ακόμη κι αν οι μητέρες τους οι τα ίδια κάποια στιγμή απελευθερώνονται. Οι «μεγάλες αφρικανικές φυλές» της Μαυριτανίας (Wolof, Peul, Soninke, Bambara) αποτέλεσαν επίσης κατ'εξοχήν θύματα δουλείας από τους λευκούς άνωτοους Moors. Σε αντίθεση με τους Haratines, δεν αποτελούν ιδιαίτερη κατάσταση ή τάξη δούλων ούτε έχουν παροδοσιακά και κοινωνικά συνδεθεί με την πρακτική αυτή στη χώρα τους. Οι δουλοπαυμένοι γηγενείς πληθυσμοί ως επί το πλείστον περιέρχονται στην κατάσταση αυτή μετά τη γέννηση, π.χ. μέσω θωραξ, ωστόσο υπάρχουν και οι περιπτώσεις «κληροδότησης» της ιδιότητας από τη μητέρα – θύμα στα παιδιά της (βλ. Amnesty International, *Mauritania: A future free from slavery?*, 7 November 2002, AFR 38/003/2002, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3dcbf37b4.html>).

Ο προσφύγων ήταν επαρκώς αναλυτικός στην περιγραφή των γεγονότων που τον έθελαν υπό την κτηδεμονία του Marabout και υπό την υπηρεσία του πλούσιου Βέρβερου, αλλά και μετέπειτα, όταν αναφέρθηκε στον τρόπο ζωής στη μιουριτανική Badiyah και στην κακομεταχείριση που υπέστη εξμνηγκάζομενος να εγράζεται υπό εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες για τον άνθρωπο αυτό, ενώ παράλληλα δέχονταν απειλές και υπέστη σωματική κακοποίηση. Ακόμη, για την εκτίμηση της κατάστασης της υγείας του έλαβε υπόψη τα προσκομισθέντα έγγραφα από δημόσια νοσοκομεία (ιδίως σχ. Ιατρική Βεβαίωση από 6-12-11 του Διευθυντή του Νεφρολογικού Τμήματος του Γ.Ν.Α. «Γ.Γεννημάτς»), τα οποία βεβαιώνουν ότι ο προσφύγων πάσχει από νεφρική ανεπάρκεια (χρόνιο

ναρρκική νόσος σταδίου II) και υπέρταση και ως εκ τούτου πρέπει να τείλει υπό τακτική ιατρική παρακολούθηση, ειδική φαρμακευτική αγωγή και να ακολουθεί ειδικό διατροφολόγιο.

Ενόψει των ανωτέρω, η Επιτροπή κάνει δεκτούς ως αληθείς τους εξής ισχυρισμούς του προσφεύγοντα:

- ότι είναι πολίτης Μαιριτανίας, Wolof στην εθνότητα καταγωγή και μουσουλμάνος στο θρήσκευμα
- ότι από την ηλικία των επτά ετών μέχρι τα δεκαπέντε περίπου ήταν έγκλειστος σε ισλαμικό σχολείο (Daara) όπου κυκομεταχειριζόταν και εξαναγκαζόταν σε επιτεία από το Marabout (θρησκευτικός ηγέτης)
- ότι δόθηκε από τον Μαραμπού σε πλούσιο Βερβέρο και για τα επόμενα επτά περίπου χρόνια εργαζόταν υπό εξευτελιστικές συνθήκες για τον άνθρωπο αυτό στη μαιριτανική Badizah
- ότι απέδρασε από το αφεντικό του και κατέφυγε στη Λιβύη για λίγους μήνες
- ότι δεν έχει επισήμω ούτε γνωρίζει σήμερα πού βρίσκεται η μητέρα και τα αδέρφια του
- ότι πάσχει από ναρρκική ανεπάρκεια σταδίου III και από αρτηριακή πίεση
- ότι δεν επιθυμεί να επιστρέψει σήμερα στη χώρα του επειδή φοβάται το πρώην αφεντικό του και ανησυχεί για την επιδείνωση της υγείας του

Έρευνα για την υπαγωγή στο καθεστώς του Πρόσφυγα (Άρθρο 1 Α (2) Σύμβασης της Γενεύης)

Από το άρθρο 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 (εφεξής Σύμβαση) όπως ερμηνεύεται, το σχετικό Πρωτόκολλο του 1967 και το άρθρο 13 του Π.Δ. 96/2008, προκύπτει ότι, προκειμένου ένα πρόσωπο να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, θα πρέπει το πρόσωπο αυτό να έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο ότι σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής του, θα υποστεί δίωξη για έναν από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους στην παραπάνω διάταξη της Σύμβασης (ήτοι λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικής καταγωγής, πολιτικών πεποιθήσεων ή επειδή ανήκει σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα).

Το πρώτο κριτήριο υπαγωγής στη Σύμβαση είναι η ύπαρξη βάσιμου και δικαιολογημένου φόβου δίωξης. Ο όρος «δικαιολογημένος φόβος δίωξης» περιλαμβάνει ένα υποκειμενικό και ένα αντικειμενικό στοιχείο και προκειμένου να εξακριβωθεί η ύπαρξη του δικαιολογημένου φόβου, πρέπει και τα δύο στοιχεία να εκτιμηθούν (Εγχειρίδιο Ύψιτης Αρμοστικίας του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων, παράρ.38). Επομένως, προϋπόθεση της εφαρμογής του ανωτέρω άρθρου είναι η ύπαρξη φόβου, τόσο ως ενδιάθετη κατάσταση του προσφεύγοντα (υποκειμενικός φόβος) όσο και ως πραγματική κατάσταση (αντικειμενικός φόβος).

Ως υποκειμενικό στοιχείο του φόβου υποδηλώνεται ένα συγκεκριμένο κίνητρο φυγής, το οποίο απουσιάζει κάθε άλλο λόγο φυγής από τον ορισμό (βλ. Υ.Α. ΟΗΕ Εγχειρίδιο, §39). Εν προκειμένω, το υποκειμενικό στοιχείο του φόβου πληρούται καθώς ο προσφεύγων ρητά δήλωσε ότι δεν επιθυμεί να επιστρέψει επειδή θα τον εντοπίσει το πρώην αφεντικό του. Ως προς το αντικειμενικό στοιχείο είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν οι ισχυρισμοί του

προσφεύγοντος σε συσχετισμό με το όλο πλαίσιο της σχετικής κατάστασης (Βλ. Εγχειρίδιο, παρ. 42). Η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει αν ο φόβος διώξης είναι γνήσιος και στηρίζεται σε αξιόπιστους αλλά και κατάλληλους ισχυρισμούς, θεμελιωμένους σε αντικειμενικά δεδομένα, συνεπώς να αξιολογήσει τους ισχυρισμούς σύμφωνα με τις διαθέσιμες πληροφορίες και να εκτιμήσει την ύπαρξη μελλοντικού κινδύνου διώξης ως προς τον προσφεύγοντα σε περίπτωση επιστροφής του. Η εκτίμηση κατά πόσον ο φόβος είναι βάσιμος απαιτεί τη διαπίστωση του κατά πόσον υπάρχει «εύλογη πιθανότητα» ότι ο φόβος του αιτούντος θα πραγματοποιηθεί κατά την επιστροφή του. Ο αιτούμενος προστασία δεν υποχρεούται να αποδείξει τους ισχυρισμούς του με τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, πρέπει όμως να παραθέσει ο ίδιος με στοιχειώδη σαφήνεια και κατά τρόπο επαρκώς πειστικό και αναλυτικό πραγματικό περιστατικό που τον προκαλούν, κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο. Σχετικά με την ερμηνεία του όρου «διώξη» προκύπτει ότι εκ του άρθρου 33 της Σύμβασης του 1951 συνάγεται ότι η απειλή κατά της ζωής ή της ελευθερίας για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα θεωρείται πάντοτε ως διώξη. Ενώ έχει κριθεί ότι και άλλες νοσηρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μπορεί για τους ίδιους λόγους να συνιστούν διώξη (βλ. Εγχειρίδιο, §51).

Σύμφωνα με όσα αναλύθηκαν παραπάνω κατά την αξιολόγηση των ισχυρισμών σχετικά με τις περιστάσεις υπό τις οποίες ο προσφεύγων εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής, προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε προσωπικά και εξαιρετικευμένο υποβλήθει σε συνθήκες που να ανέρχονται σε διώξη πριν εγκαταλείψει τη χώρα καταγωγής του και ότι μπορεί σήμερα να θεμελιωθεί κίνδυνος απορρόων από προηγούμενες περιστάσεις. Ειδικότερα, ο προσφεύγων, στην ηλικία των επτά ετών περίπου περιήλθε σε μία κατάσταση «αυτοτέλειας» κι αξιωματικώς παύσης υπηρεσιών» τόσο υπό τις εντολές του παπαβουί, ο οποίος τον υποχρέωνε σε απειρία και τον κακομεταχειριζόταν ψυχικά και σωματικά, όσο και οργότερα, υπό την υπηρεσία του πλυσίσιου Βερβέρου για τον οποίο εκτελούσε αγροτικές και οικιακές εργασίες, υπό εξαιρετικά απάνθρωπες κι εξευτελιστικές συνθήκες, ήτοι δεχόμενος απειλές και βίαιες επιθέσεις και στερούμενος την ελευθερία του. Οι συνθήκες αυτές προσδιόριζαν στις λεγόμενες «σύγχρονες μορφές δουλείας», ως ανωτέρω αναλύθηκε, οι οποίες άμεσα συνδέονται με κατώφριες παραβιάσεις θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου. Μεταξύ αυτών, το μη επιδεχόμενο εξαιρέσεων δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να μην καθίσταται θύμα δουλείας, το δικαίωμα να μην υπόκειται σε οποδήποτε μορφή διακρίσεις, το δικαίωμα στη σωματική και πνευματική ακεραιότητα, το δικαίωμα κάθε ανθρώπου να μην οφίσταται βασανιστήρια, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, το δικαίωμα στην ελευθερία μετακίνησης και το δικαίωμα στην ελευθερία και στην ασφάλεια. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από Διεθνείς Συμβάσεις και Σύμφωνα, τα οποία έχει υπογράψει κι επικυρώσει η Μαυριτανία, μεταξύ αυτών η Διεθνής Σύμβαση για την Εξάλειψη Όλων των Μορφών Φυλετικών Διακρίσεων, το Διεθνές Συμφωνό για τα Οικονομικά, Κοινωνικά κι Εκπαιδευτικά Δικαιώματα, το Διεθνές Συμφωνό για τα Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα, η Σύμβαση κατά των Βασανιστηρίων και Άλλων Τρόπων Σκληρής, Απάνθρωπης ή Εξευτελιστικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας, η Σύμβαση για την Εξάλειψη Όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών, η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού και το Προαιρετικό Πρωτόκολλο στη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού σχετικά με την

πώληση παιδιών, την παιδική πορνεία και παιδική πορνογραφία (βλ. Amnesty International, *Mauritania: A future free from slavery?*, 7 November 2002, AFR 38/003/2002, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3dcbf7b4.html> και . UN General Assembly, *Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of slavery, including its causes and consequences, Addendum: Mission to Mauritania*, 24 August 2010, A/HRC/15/20/Add.2, διαθέσιμο σε <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4c96fc62.html>).

Επιπλέον το άρθρο 1 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ορίζει ότι όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στα δικαιώματα. ενώ το άρθρο 4 ορίζει ότι «Κανείς δεν επιτρέπεται να ζει υπό καθεστώς δουλείας, ολικής ή μερικής. Η δουλεία και το δουλεμπόριο υπό οποιαδήποτε μορφή απαγορεύονται.» Ακόμη ορίζεται ότι «κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, στην ελευθερία και στην προσωπική του ασφάλεια», δικαίωμα ασυμβίβαστο με τη δουλεία και με άλλες ανάλογες πρακτικές. Οι θεμελιώδεις αξίες της αξιοπρέπειας και της ισοτιμίας που διακηρύσσονται στο προίμιο της Διακήρυξης, από τις οποίες απορρέουν τα δικαιώματα, είναι εξ ολοκλήρου αντίθετες στη δουλεία και στο καθεστώς «αποτέλειμα».

Η Επιτροπή, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής ως ανωτέρω αναλύθηκαν, διαπιστώνει ότι ο φόβος του προσφεύγοντος είναι βάσιμος και δικαιολογημένος και ότι υπάρχει εύλογη πιθανότητα να περιέλθει στην ίδια ή παρόμοια κατάσταση δίωξης ο προσφεύγων αν επιστρέψει σήμερα στη Μπουρτανία, για τους εξής λόγους που συντρέχουν συρρεπτικά: η χώρα είναι πολύ περιορισμένη σε έκταση και εξαιρετικά πυκνοκατοικημένη ενώ οι πλοίοι λευκοί Moors, όπως και ο πρώην «κύριος» του προσφεύγοντος, διαθέτουν ενισχυμένες εξουσίες και ασκούν επιρροή σε εκτεταμένες περιοχές της επικράτειας. Παράλληλα, ως αναφέρθηκε, οι «φυγάδες» δούλοι πολύ δύσκολα βρίσκουν εναλλακτικές λύσεις εργασίας κι επιβίωσης ενώ ο προσφεύγων αντιμετωπίζει ήδη ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας που αποτελεί τροχοπέδη στον αγώνα κατά της επαναδουλοποίησής του κι επιπλέον δε διαθέτει υποστηρικτικό δίκτυο στη χώρα του (συγγενείς κ.α.) Τέλος, οι κρατικοί μηχανισμοί (αρχές και φορείς) διαφαινονται ανίκανοι να του παρέχουν αποτελεσματική προστασία, όπως οι πηγές καταδεικνύουν (πλνν τον ανωτέρω βλ. επίσης Amnesty International, *Amnesty International Annual Report 2012 - Mauritania*, 24 May 2012, http://www.unhcr.org/refworld/country_AMNESTY_MRT_4fbc39262d.html), και παρά τη ρητή απαγόρευση της πρακτικής στο νόμο. Αντιθέτως μάλιστα, ακτιβιστές κατά της δουλείας, αντιμετωπίζουν συχνά οι ίδιοι προβλήματα με τις αρχές στον αγώνα τους για την εξάλειψη του φαινομένου στη χώρα (βλ. Amnesty International, *Anti-slavery activists jailed in Mauritania*, 7 January 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d2e15402.html>).

Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο προσφεύγων έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο δίωξης αν επιστρέψει στη χώρα, ωστόσο διαπιστώνει ότι δε συντρέχει εν προκειμένο κανένας από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους της Σύμβασης (ήτοι φυλή, θρησκεία, εθνική καταγωγή, πολιτικές πεποιθήσεις ή συμμετοχή σε ιδιαιτέρη κοινωνική ομάδα). Ειδικότερα, είναι πλέον σαφές ότι ο προσφεύγων δεν κινδυνεύει να επαναδουλοποιηθεί λόγω φυλής μιας

και η ιδιότητά του ως μέλος της φυλής Wolof δεν αποτελεί το λόγο που δίδεται στη χώρα του, ενώ μόνο το γεγονός της συμμετοχής σε ορισμένη φυλετική ομάδα συνήθως δεν επαρκεί για να θεμελιωθεί η αίτηση για αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα (Εγχειρίδιο παρ. 70). Το ίδιο ισχύει εν προκειμένω και για τους λόγους της θρησκείας, της εθνικής καταγωγής και των πολιτικών πεποιθήσεων.

Ειδικά για το λόγο της συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, η Επιτροπή επισημαίνει τα εξής: Σύμφωνα με τις Κατευθυντήριες Οδηγίες της Υ.Α. ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες σχετικά με τη «Συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα» στα πλαίσια του Άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 και / ή των Προτεινόμενων του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων, ο όρος «ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα» είναι πολύ ευρύς και χρήζει αποσαφήνισης. Δύο ερμηνευτικές προσεγγίσεις του όρου κυριαρχούν στις πρακτικές και νομολογίες των κρατών. Η Ύπατη Αρμοστέα συγκέντρωσε τις δύο προσεγγίσεις και συνέθεσε ένα σύνθετο και μοναδικό ορισμό που ενσωματώνει και τις δύο προσεγγίσεις. Για λόγους ανάλυσης η Επιτροπή αναφέρεται στις δύο προσεγγίσεις χωριστά ως ακολούθως.

Η πρώτη στηρίζεται στην προσέγγιση των «προστατευόμενων χαρακτηριστικών» (συνήθως αποκαλούμενη προσέγγιση των «αμετάβλητων χαρακτηριστικών της κοινωνικής ομάδας») κι εξετάζει εάν τα μέλη της ομάδας συνδέονται με ένα αμετάβλητο χαρακτηριστικό ή με χαρακτηριστικά τα οποία είναι τόσο θεμελιώδη για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια ώστε δεν είναι δυνατό να ζητηθεί από τα μέλη της να αναγκαστούν να το απορνηθούν. Ένα αμετάβλητο χαρακτηριστικό μπορεί να είναι εγγενές (όπως το φύλο ή η εθνική καταγωγή) ή αναλλοίωτο για άλλους λόγους (όπως κάποιο ιστορικό γεγονός που συνδέει τα μέλη της ομάδας, το επάγγελμα ή η κατάσταση). Στην εξεταζόμενη περίπτωση, η κατάσταση της «εξανγκισμένης εργασίας» στην οποία ευλόγως κινούνται να επανέλθει ο προσφύγων, δεν είναι απόρροια ενός αναλλοίωτου ή εγγενούς χαρακτηριστικού τους, αφού ο προσφύγων δε γεννήθηκε όντας σε αυτήν την κατάσταση (δηλ. από μητέρα θύμα δουλείας όπως η κύστα των *Haratines*) ούτε η ιδιότητα του «υποτελή» στην οποία περιέπεσε είχε καταστεί τόσο αναλλοίωτο, αμετάβλητο και θεμελιώδες στοιχείο της ταυτότητάς και της αξιοπρέπειάς του που είναι αδύνατο να το απωλέσει ή να το απορνηθεί (βλ. σχ. αποφάσεις αναγνώρισης με τον όρο της περιέλευσης στη δουλεία από τη γέννηση <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/belgium-%E2%80%93-council-alien-law-litigation-9-june-2011-mr-62867-0#content> και <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/france-cnda-23-september-2011-mr-d-pr%C2%B011097337#content>).

Η δεύτερη ερμηνευτική προσέγγιση εξετάζει εάν η ομάδα προσδιορίζεται με βάση ένα κοινό χαρακτηριστικό που την καθιστά διακριτή ή την τοποθετεί στο περιθώριο της κοινωνίας. Πρόκειται για την προσέγγιση της «κοινωνικής οριοθέτησης» της ομάδας. Έχει αναγνωριστεί, και στα πλαίσια εφαρμογής αυτής της θεωρητικής ανάλυσης, ότι οι γυναίκες, οι οικογένειες και οι ομοφυλόφιλοι αποτελούν ιδιαίτερες κοινωνικές ομάδες ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούν στην κοινωνία όπου ζουν. Παρομοίως η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η κρινόμενη περίπτωση δεν μπορεί να ερμηνευτεί με την προσέγγιση αυτή ως προς τα συγκεκριμένα λόγια διώξης. Ο προσφύγων δεν ανήκει σε κοινωνικά οριοθετημένη κύστα «δούλων» (όπως είναι π.χ. οι *Haratines*) ενώ από κανένα στοιχείο της συνέντευξης δε διαφάνηκε ότι είχε κοινωνικά στιγματιστεί από το περιβάλλον του ως

«υπερήτης» ή «υποτέλης», ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι ζούσε σε απομονωμένες περιοχές της Badiya (αμμόδης έκταση) επί χρόνια, χωρίς ελευθερία μετακίνησης, ενώ εγκατέλειψε τη χώρα πολύ άμεσα μετά την απόδρασή του από τον «κτίριο» του χωρίς να παραμείνει στη χώρα φέροντας την ιδιότητα του «υποτέλη».

Συμπερασματικά, η Επιτροπή κρίνει ομόφωνα ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας διότι, αν και έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο διώξης αν επιστρέψει στη Μαυριτανία, ο φόβος του αυτός δεν οφείλεται σε κινέυναν από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους του άρθρου 1 (Α) 2 της Σύμβασης.

Έρευνα για την υπαγωγή στο Καθεστώς Επικουρικής Προστασίας (Άρθρο 15 Π.Δ. 96/2008)

Το άρθρο 15 του Π.Δ. 96/2008 («Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους») ορίζει «1. Επικουρική προστασία δικαιούνται τα πρόσωπα τα οποία έχουν υπαίτιοι ή κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή βλάβη. 2. Η σοβαρή βλάβη συνίσταται σε: α) θανατική ποινή ή εκτέλεση, ή β) βιολογική ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία των αιτούντων στη χώρα καταγωγής του, ή γ) σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας οφείλον λόγω βίας ασκούμενης αδικροίτας σε καταστάσεις διεθνούς ή οπιστηκής ένοπλης σύγκρουσης.»

Το άρθρο 15 του Π.Δ. 96/2008 («Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους») ορίζει «1. Επικουρική προστασία δικαιούνται τα πρόσωπα τα οποία έχουν υπαίτιοι ή κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή βλάβη. 2. Η σοβαρή βλάβη συνίσταται σε: α) θανατική ποινή ή εκτέλεση, ή β) βιολογική ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία των αιτούντων στη χώρα καταγωγής του, ή γ) σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας οφείλον λόγω βίας ασκούμενης αδικροίτας σε καταστάσεις διεθνούς ή οπιστηκής ένοπλης σύγκρουσης.»

Η Επιτροπή εξέτασε αν ο προσφεύγων δικαιούται επικουρική προστασία, σύμφωνα με τις διατάξεις του συγκεκριμένου άρθρου. Από το παραπάνω ιστορικό, τα στοιχεία του προσωπικού προφίλ του προσφεύγοντος, τους ισχυρισμούς του και ιδίως λαμβάνοντας υπόψη τη σημερινή κατάσταση στη χώρα, ως πινετέρια αναλύθηκε. Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι πράγματι **συντρέχει κίνδυνος** να υποστεί ο προσφεύγων την από στοιχ. 2β) σοβαρή βλάβη, δηλ., βιολογική ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία στη χώρα καταγωγής του. Όπως αναφέρθηκε στην ενότητα «Έρευνα για την υπαγωγή στο Καθεστώς του Πρόσφυγα», υπάρχει εύλογη πιθανότητα ο προσφεύγων να υποστεί διώξη αν επιστρέψει στη χώρα καταγωγής του, και ειδικότερα κινδυνεύει σοβαρά να επανυποδουλωθεί από το πρώην αφεντικό του ή ακόμη κι από άλλους, ιδίως ελλείψει άλλων ευνοϊκωτικών

επιβίωσης, υποστηρικτικού δικτύου και εξειδίκευσης της σοβαρής κατάστασης της υγείας του. Η κατάσταση δε αυτή της «αποτέλειωας» φέρει, όπως αναλύθηκε, όλα τα χαρακτηριστικά παραβίασης θεμελιωδών δικαιωμάτων και ανάγεται σε: απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση του θύματος, το οποίο αδυνατεί να προστατευτεί πρακτικά και αποτελεσματικά από το κράτος, παρά τη σχετική νομική υποχρέωση.

Επίσης, η Επιτροπή κρίνει ότι υπάρχει κι ένας πρόσθετος λόγος για τον οποίο ο προσφεύγων κινδυνεύει να υποστεί την ως άνω αναφερόμενη βλάβη, αναγόμενος στη δύσμενη κατάσταση της υγείας του. Η Επιτροπή συνέλεξε πληροφορίες σχετικά με το σύστημα υγείας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης στη χώρα καταγωγής και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είναι σημαντικά ανεπαρκές και αναποτελεσματικό (βλ. <http://www.afro.who.int/en/mauritania/who-country-office-mauritania.html> - ειδικά η έκθεση «Mauritania Country Cooperation Strategy 2009-2013»), United States Department of State, 2011 *Country Reports on Human Rights Practices - Mauritania*, 24 May 2012; <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4fc75a757.html>).

Καταγράφονται σοβαρές ελλείψεις σε ιατρικές εγκαταστάσεις, προσωπικό, φάρμακα ενώ οι εξαιρετικά περιορισμένες σε αριθμό νοσηλευτικές μονάδες καθιστούν την πρόσβαση των ασθενών στην περίθαλψη εξαιρετικά δύσκολη. Σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, η Μαυριτανία βρίσκεται σε μία από τις πιο χαμηλές θέσεις στον κόσμο όσον αφορά στο σύστημα υγείας και κατατάσσεται συγκριτικά στην 148^η θέση σε σύνολο 190 χωρών. Αντιστοιχούν 11 ιατροί ανά 100.000 κατοίκους. Το προσδόκιμο ζωής ενός ενήλικα ανέρχεται μόλις στα 58 έτη, ενώ η παιδική θνησιμότητα είναι ιδιαίτερα αυξημένη (βλ. WHO, Mauritania Health Factsheets 2010). Παρατηρείται ιδιαίτερα αυξημένο ποσοστό θανάτων λόγω υπέρτασης, από την οποία πάσχει και ο προσφεύγων, ομοίως και λόγω πύθσεως των νεφρών. Ενδεικτικά, οι δύο αυτές ασθένειες καταλαμβάνουν την 9^η και 14^η θέση αντίστοιχα στη λίστα πιο συνηθισμένων ασθενειών που αποτελούν αιτία θανάτου στη Μαυριτανία (βλ. <http://www.worldlifespectancy.com/global-health-comparison-index-mauritania/>).

Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω στοιχεία διαπιστώνει ότι η πρόσβαση του προσφεύγοντος σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για την αντιμετώπιση των σοβαρών πυθσεών του (νεφρική ανεπάρκεια σε 3^ο στάδιο και αρτηριακή υπέρταση) θα ήταν εξαιρετικά δυσχερής αν όχι αδύνατη. Ειδικότερα, διαφαίνεται εξαιρετικά δυσχερής η επιβεβλημένη για την υγεία του προσφεύγοντος λήψη υπηρεσιών αιμοκάθαρσης και μεταμόσχευσης νεφρού στη χώρα του, λόγω σοβαρών ελλείψεων σε εγκαταστάσεις, παροχές νοσηλείας και προσωπικού. Η γενικότερη κατάσταση ανέχειας στη χώρα, το μεγάλο ποσοστό ανεργίας, καθώς και η κακή οικονομική κατάσταση και η έλλειψη κοινωνικού και οικογενειακού υποστηρικτικού δικτύου είναι παράγοντες που επιβαρύνουν τη δυσκολία πρόσβασης του προσφεύγοντος σε εργασία, ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Η Επιτροπή κρίνει ότι ενδεχόμενη απομάκρυνση του προσφεύγοντος στη χώρα καταγωγής θα τον έθετε σε συνθήκες απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης και θα συνιστούσε παραβίαση του αρ. 3 της ΕΣΔΑ. Η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης είναι πιθανό ότι θα επιφέρει στον προσφεύγοντα σωματικό και ψυχικό πόνο και θα οδηγήσει στην επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του σε βαθμό που θα μπορούσε να απειληθεί η ζωή του. Δεν είναι αναμενόμενο ότι ο προσφεύγων θα είχε πρόσβαση σε ιατρικού τύπου ιατροφαρμακευτική περίθαλψη

καθώς δεν έχει τα οικονομικά και δεν καλύπτεται από κάποιο ασφαλιστικό φορέα. Αν ο προσφεύγων διακόψει τη λήψη φαρμάκων για μεγάλο χρονικό διάστημα και δεν υποβληθεί σε τακτική αιμοκάθαρση και μετέπειτα μεταμόσχευση νεφρού, κινδυνεύει ακόμα και η ζωή του ενώ θα εκτεθεί σε συνθήκες απάνθρωπες και εξευτελιστικές. Σχιστικό αναφέρεται ότι σύμφωνα με την απόφαση ΕΔΑΔ, *Pretty v. UK* (<http://www.bailii.org/uk/cases/ECHR/2002/427.html>) η μεταχείριση είναι εξευτελιστική, όταν προκαλεί την ταπείνωση ενός προσώπου χωρίς σεβασμό και εξαλείφει την αξιοπρέπεια του ή του δημιουργεί φόβο, αγωνία, ή συναισθήματα κατωτερότητας, τα οποία είναι ικανά να καταστρέψουν τη φυσική και ηθική ικανότητα αντίστασης του ατόμου.

Συμμετρικά για τους παραπάνω λόγους η Επιτροπή διαπιστώνει ότι αν επιστρέψει ο προσφεύγων στη χώρα καταγωγής υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να εκτεθεί σε συνθήκες που αντιστοιχούν απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, ως ορίζεται στην παρ. 2β του άρθρου 15 του Π.Δ. 96/2008. Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει δυνατότητα ποσοτικής μεταγκιτάστασης του προσφεύγοντος σε άλλη περιοχή της χώρας, καθώς οι ως άνω περιγραφόμενες συνθήκες υγείας αφορούν σε όλη την επικράτεια της Μιαρτανίας, αναφορικά δε με τον κίνδυνο επανδουλοποίησης έχει ήδη διατυπωθεί ότι οι κρατικές αρχές δεν προσφέρουν αποτελεσματική προστασία στα θύματα τέτοιων πρακτικών. Συνεπώς, η Επιτροπή ομόφωνα κρίνει ότι πληρούνται οι ως άνω εκτιθέμενες στο άρθρο 15 Π.Δ. 96/2008 προϋποθέσεις και αποφασίζει ομόφωνα την αναγνώριση του προσφεύγοντος ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας.

Διόρθωση στοιχείων ταυτότητας

Η Επιτροπή κάνει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος περί διόρθωσης των στοιχείων του και συγκεκριμένα δέχεται τη διόρθωση του επωνύμου του, από [REDACTED] σε [REDACTED] και του ονόματος πατέρα από [REDACTED] σε [REDACTED].

ΕΠΕΙΔΗ η Επιτροπή έκρινε ότι δε συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την αναγνώριση στο πρόσωπο του προσφεύγοντος του καθεστώτος του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α §2 εδ.α της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951

ΕΠΕΙΔΗ η Επιτροπή έκρινε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 15 §2 του Π.Δ. 96/ 2008 για την αναγνώριση του προσφεύγοντος ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας

ΕΠΕΙΔΗ κατά την εξέταση της υπόθεσης δεν προέκυψαν στοιχεία που δεν προέκυψαν στοιχεία που να συντελούνται τον αποκλεισμό από την επικουρική προστασία, σύμφωνα με το άρθρο 17 Π.Δ. 96/2008

για τους λόγους αυτούς

Η Επιτροπή ομόφωνα

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την προσφυγή.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσία την προσφυγή ως προς το μέρος που αφορά την αναγνώριση στο πρόσωπο του προσφεύγοντος του καθεστώτος του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α §2 εδ. α' της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951 και

ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ αυτόν ως πρόσφυγα.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ την αναγνώριση του προσφεύγοντος ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας και τη χορήγηση σε αυτόν της ειδικής άδειας διαμονής **διετούς διάρκειας**, σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 2 Π.Δ. 96/2008.

Κατά της απόφασης αυτής μπορεί να ασκηθεί αίτηση ακύρωσης ενώπιον του αρμόδιου Διοικητικού Εφετείου εντός προθεσμίας εξήντα (60) ημερών από την επίδοσή της (άρθρο 29 του π.δ. 114/2010 και άρθρο 15 του ν. 3068/2002).

Γίνεται μνεία στον προσφεύγοντα ότι σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 2 του Π.Δ. 96/2008 η άδεια διαμονής στον δικαιούχο επικουρικής προστασίας έχει διετή διάρκεια και ανανεώνεται μετά από σχετική αίτησή του στην αρμόδια αρχή υποβολής και εξέτασης, το αργότερο τριάντα (30) ημερολογιακές ημέρες πριν από τη λήξη της.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς την παρουσία του προσφεύγοντος.

Εκδόθηκε στο Βόρειο Αιγαίο την 19^η Ιουλίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΛΑΚΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΛΑΛΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
Ανθοπαστήνδρος

Για την αντιγραφή
Αθήνα, 23-7-2012

ΓΚΟΡΙΑ ΟΔΓΑ
Αστυφύλακας